

Még a tavaszok sem egyformák. Ez például mintha késve jött volna, persze csak egy kicsit, amennyi még az illendőség határain belül van. De annál forróbban.

Tele a sétány miniszoknyás, érettségi-re, felvételre készülő kamaszlánnyal, hosszú, lelógó hajú fiúkkal.

A padokon nének horgolnak, kötnek, tüükkel szurkálják a fényesre melegedett levegőt. Fiatal anyák tolják a babakocsiakat, ifjú apák tanítják kisgyermeküket járni. A tavaszra ocsúdott vidám kutyák pedig a poráztalan, elemi örömevel futnak gazdájuktól messzire, orrukat égneke szegezve a nagyszerű új szagok közepette.

A Városliget fogadja vendégeit, nagy szeretettel, kora reggeltől *kora reggelig* — nem merek késő estét írni, mert nemrég, hazajövet a ligetnek át, éjjel két óra tájban még számos összefonódott fiatal párral találkoztam.

A padok huszonnégyszeres műszakban szolgálnak.

Egy barátom, aki szenvedélyes éjszakai sétáló, a következőt mesélte:

— Tizenegy óra felé járt, szellőztettem a fejemet. Már hűvösebbre váltott a levegő, de a föld még a nappali meleget árasztotta. Leültem egy padra. Éreztem, furcsa, meleg érintésű a fa. Arrébb csúsztam, ott már nem. Érthetetlen! Oda mentem a következő padhoz, az normális, egyenletesen hűvös simítású volt. Rájöttem, az előbbiről kis ideje kelhetek fel, a nemrég még ott ülők hült — azaz hogy még *nem hült* — helyére lettem.

A *pattogatottkukorica-árus* szerint ebéd előtt, és délután öt óra körül a legnagyobb a forgalom. Persze ez attól függ hol, nem lehet a ligetről egy kalap alatt szólni, hiszen végeredményben több liget van. Az Állatkert is liget, a Széchenyi-fürdő, a Vidám Park, a cirkusz is. De az elhagyott vasúti sínek fölé emelkedő átjáró, kormos kókerítésekkel szintén az.

Nyolc-tíz gyerek — ismerem őket — majd mindennap itt tanyázik, a vasúti átjáró környékén. Úgy nevezik: *szakállszárító*, mert ott fenn mindig valamenynyire fúj a szél.

A *fővárosi romantika* egyik utolsó erődje ez, teli József Attila-i hangulatokkal, zöld, tekeredő „gyomvirággal”, ahogy a gyerekek hívják. Az egész liget a természet kihelyezett állomása, jó erősen körülzárva a fák szigorú kordonjával.

A Belváros egyre telítődő, piszkos levegőjében lassan elszáradnak, meghalnak a magányos fák, amelyeket a betonjárdákba vágott félkörökbe ültettek, de a *ligeti kollektíva tartja magát*, sőt egyre inkább tartja. Frissíti a levegőt, amely a szakállszárító magasságában többnyire szellővé válik, még a legforróbb, a legáltozottabb hőmérsékletű nyarak kellős közepén is, nemhogy ilyenkor. Bár az igazság az, hogy ez a tavasz mintha átmenet nélkül átnőne a nyárba. Legalábbis a meteorológiai előrejelzések erre engednek következtetni.

Ahol a *tróli* bekanyarodik a Dózsa

György útra, ott nagy átmérőjű körben kőbicek a fák. Az így kialakult kerek téren ugyanis *vad sakkcsaták* dúlnak nagyszámú érdeklődő közönség tömött gyűrűjében. Egy ősz bajuszú bácsi már a harmadik partit nyeri. Aztán kiszáll. Elégedetten megtörlí az arcát.

— Messze lakom innét, kiánt Pestlőrincen. Régebben itt laktam az Amerikai úton, egy jó másfélszobás lakásban. Aztán, hogy az asszony meghalt szegény, kiköltöztem a fiamékhoz, hívtak. De mindennap visszajárok ide a ligetbe. Olyan, mintha hazajönnék.

A keze keresztbe téve az ölében.

— Megöregedtem, egyre rosszabbul bírom a meleget. Ez már izzadós tavasz. Kis csend lett.

— Bocsánat! — mondta az öreg egyszer csak, felállt, visszament sakkozni; felszabadult az egyik tábla.

A fasonon túl vége a ligetnek, az ott már a város. Az ellenkező határ pedig az egyre vénebb, mégis fiatalos földalatti vasút föld feletti — drótkerítéssel beszegett — végállomása.

A *Széchenyi-fürdőben* teljes üzem van. Szekrény már nincs, csak fogast vagy esetleg kabint lehet kapni. Ez utóbbi jóval drágább, így érthető, hogy a fogásoknál nagy a tömeg. Itt a strandon a tavasz már véglegesen nyárrá alakult, meleggel, meleg sörrel — még ezért is sorba állással —, fagyalttal, tumultussal.

Az *Állatkertben* is nagy az élet. A pecrec mind elfogy — pedig száraz. — Igaz, az állatok nem válogatósak, s a látogatók ezt ki is használják, pedig az állatok etetése szigorúan tilos.

Öreg néni rángat egy kislejtőt:

— Gyere Jancsika, most már haza kell mennünk!

— De nagymami, még csak a majmokat nézzük meg!

A kislejtő elszalad. A néni az árnyékba megy, tanácstalanul álldogáll.

— Nem bírok ezzel a gyerekkel! Mondtam már az anyjának, hogy teljesen félre van nevelve, hogy egyáltalán nem hallgat a szép szóra! Mégis mindig rábizzá! De ennek vége. Egen meg a fene, ha az életbe még egyszer elvállalom!

Másnap mégis újra ott van a néni az Állatkertben. Vesz a kislejtőnek peracet, mutatja neki a zsiráfot. Bedobálnak neki a peracból, a néni különböző történeteket mesél, amiket még kislejtőkorában olvasott a zsiráfról. A kislejtő egy darabig figyelemmel hallgatja a magyarázatot. Egyszerre nagyot ugrik.

— Nagymami, menjünk az akváriumba és nézzük meg a tengeri halakat!

A *tórol* még nem volt szó, pedig a ligetről beszélve feltétlenül megérdemelné. A parton fiatalember ül, farmernadrágban, tengerészcsíkos ingben, körülötte könyvek, a térdén nyitott füzet.

— Érettségi?

Bólint. Nyújtózkodik. Megragadja az alkalmat, hogy beszélhessen.

— Tavaly ilyenkor nagyon jó volt, készültem le a Balatonra. Ez a tavasz rosszabbul fog sikerülni.

Lapozgat.

— Persze, ha sikerül majd a felvételi, és felvesznek az egyetemre, akkor egészen más!

Újra belemélyed a füzetbe.